

ГОРДАНА ЂИЛАС

ЗВЕЗДАНА ГЕОГРАФИЈА

I

Иза мене корача сенка
Лаје као бесан пас

Испред су дедине санке
У које ћу се попети
Само да надође снег

Изнад је небески свод
Једина далека сигурност

Када хладном светлошћу обасја
Нас дође, хоће ли они, који у свему
Проналазе лепоту дисања
Преживети

Као да нема Бога међу њима

Он је у умивању хладном водом
Жару образа
Расхлађујућем шоку
У пријатности која следи

Отрежњењу

II

Верујем у моћ небеске географије
Путовању Великим и Малим колима
Са замишљеним коњима који их вуку

То је празнином испуњен простор,
Зар ниси знала, каже сенка

То су дрвене санке твога деде
Каже звезда

Гле како суче бркове
Док упреже коње како би нас одвезао
Деца смо, низ раван банатски простор
Поплочан ветром
На којем се, кад се изађе из сазвежђа
Бели само снег

Пресијавао се као одраз небеског свода
У хиљадама светлих тачака

Ваљало је да се погоди прави смер
Залет, како би спуст био снажнији

III

У њој се понекад јављала
Као црна грудва погурена слика баке
Одвајкада у црини
Није марила за снег ни хладноћу
О паралелном свету са неба
Скупљеном у шасти снега у њеним
Промрзлим рукама
Није размишљала

Да смо јој то и рекла
Мислила би да булазним, сигурно

А, опет, када се свет скуп
У ту ужарену грудву, видим је
Однекуд са неба, добру и спокојну

Она је сећање на добре људе
Неко драг ми се однекуд смеши

IV

У коноби сам је видела, као дете
Међу бурадима домаћег вина
Комовице и лозоваче, скупљену међу
Гомилицама кромпира или шаргарепе
Или на самом улазу, крај бурета са
Киселим купусом

Њена светлост је светлост звезде
Испале из јата

Тек ноћу су се, као тајни јатаци
Сливале попут шушкавог и
Разиграног потока
Нејасне траке брижне светлости

Она не једе, нити пије
Али на лепе речи реагује
Кад стисне љута зима
Улазим у далеку конобу

Причам јој бајке

V

На ноћном небу беласају се поља лаванде
Одасвуд, као у рогу
Шумови невидљивих сила

Два анђела заузета неодложним пословима
Шире плахте које се, као на позорници
Љуљају

Одводе твоје пријатеље, каже сенка

Стајала сам високо на рубу провалије
Размеђи светова

На длану ми је лежала звезда

Док се препуштала нечему што ју је
Мамило у сан
Рекла је: ја сам новчић у руци сиромаша
Заморена птица

Блистао ми је на длановима крвав траг
Нова галаксија
Ништа